

Nem bukott meg az MDF

Lebegő bizonytalanság

A választási vereség után három nappal egy viharos elnökségi ülés után lemondott ügyvezetői elnökségéről az MDF „untermannja”, a lakitelki sátorverő, Lezsák Sándor, aki a választások utáni helyzetről, a vereség okairól, saját felelősségéről és a teendőkről nyilatkozott Papp Ágnesnek.

– Az MDF választmánya arculatalakító vagy arculátalakító bizottságot hozott létre. Mit jelent ez? Miért van szükség új arculatra? Miért nem jó az MDF-nek a régi arca?

– Hát egyrészt ellenzéki helyzetben vagyunk. Másrészt az elmúlt esztendőben menet közben is sűrűn előjött az az óhaj, hogy stílust kell váltani. Az elmúlt négy esztendő során az MDF-nek többször meg kellett küzdenie azzal, hogy a kormányzati felelősség birtokában kiszolgáltatott helyzetben volt, nem lehetett igazán önmaga. Menet közben nem volt arra képes, hogy a saját véleményét kialakítsa vagy azt megvalósítsa.

– Az MDF-et sokkal inkább azzal szokták vádolni partnerrel, hogy rátelepedett a többiekre, a koalíciós partnerekre, hogy meghatározó akart lenni minden körülmények között és mindenáron. Ön pedig azt mondja, hogy alá kellett vetnie magát a többiek akaratának.

– Igen. Valójában arról volt szó, négy esztendőn át az MDF nem lehetett önmaga.

– Ki vagy mi akadályozta meg ebben?

– Emlékezzen vissza, hányszor fordult elő, hogy némely helyi szervezetünk nyilatkozatot adott, kifogásolta egy-egy törvény születésének valamelyik mozzanatát, részletét. Ez nagyon komoly zavarokat okozott. Ha visszaszorítjuk ezeket a kezdeményezéseket, akkor az MDF belső életében okozunk mérhetetlen károkat, mert egy nevében is, de tartásában is demokratikus párt ezt nem teheti meg. Alapszabálya szerint sem, meg egyáltalán... Ez illeszkedési vagy szinkronizációs zavarokat okozott bennünk.

– Nem lehetett volna a demokrácia játékszabályai szerint megállapodni abban, hogy a párt mit képviseljen a kormányban?

– Igen, ezt kellett volna. De az időnek olyan szorításában éltünk és olyan sodrásában, hogy ezek a beszélgetések, tanácskozások többnyire felszínesek voltak.

– Az időn múlott valóban? Nem a véleménykülönbségektől való félelem munkált önökben? Nem attól tartottak-e, hogy ha artikulálnak és összeütköznek az érdekek, akkor szakadás következhet be? Láttuk, hogy például a Csurka-vonal is milyen soká szakkadt csak le az MDF-ről.

– Amikor majd történészek elemzik az MDF történetét, nagyon izgalmasnak fogják találni a zárt választmányi üléseket, tanácskozások anyagait. És ezekből látható lesz, hogy voltak felelős viták, és a nézeteknek nagyon kemény ütközései. De mindenkor tudomásul kellett vennünk, hogy egy rendkívül nehéz helyzetben lévő kormányzat és rendkívül nehéz helyzetben lévő parlamenti frakció mögött kell állnunk. Irdatlan mennyiségű munka nehezített ránk, és ebben egyetlen rossz személyi döntés nyilván elindított egy olyan folyamatot, amelyet nagyon nehéz volt megfogni.

– Választási vereséget szenvedtek. Az emberek bizalma elfordult önöktől.

– Választási vereséget szenvedtünk, de ahogy Fűr Lajos zárszavában fogalmazta: nem bukott meg a kormány, nem bukott meg a parlament, nem bukott meg parlamenti többségünk, és végül is nem bukott meg az MDF. Hiszen azért több mint hatszázezer ilyen körülmények és ilyen nehéz négy esztendő után is mellénk álltak, és minden bizonytalanságot tudatosan álltak mellénk.

– Tehát nem érzik a kiábrándultságot magukkal szemben?

– Ezt már 1990 májusában, júniusában éreztük, az első pillanatban, hiszen több millióan azért nem mellénk álltak, és bennünk eleve volt kiábrándultság. Ez fokozódott az elmúlt négy esztendőben.

– Maradjunk – ahogy ön fogalmazott – annál a megújulási programnál, amely az elnökség teljes támogatását nem nyerte el. Mi a nézetkülönbség ön és a többiek között?

– Még az elmúlt héten az elnökségi ülésen abban állapodtunk meg, hogy többen készítsük a választások után olyan ütemtervet, amely technikai forgatókönyvként szolgál az országos gyűlésig. Ebben elemezzük az elmúlt négy esztendő kormányzati és frakciómunkáját. Ezt készítettük el munkatársaimmal, viszont az elnökség tagjainak egy része nem is készített ilyen ütemtervet, sőt úgy éreztem, hogy csak felületesen és felszínesen foglalkoz-

tak azzal, amit ott mi kézbe adtunk. Megint az a lebegő bizonytalanság volt jellemző, ami a korábbi elnökségi üléseken, a döntésképtelenség. Igen, ugyanez az elmúlt négy esztendőnek is bizony sokszor sajátja volt. Azt éreztem, hogy a régi módszer szerint ugyanez megy tovább az elnökségi ülésen. És ezt nem óhajtottam, illetve nem tudtam volna felelősen képviselni tovább ügyvezetőként. És éreztem a bizalmatlanságot Jeszenszky Gézában, Szabó Ivánban, Szabó Tamásban, Bogárdi Zoltánban, Szabad Györgyben. Pedig tudom: csak csapatmunkában lehet tovább dolgozni, és olyan ügyvezető elnökségre, olyan ügyvezető elnökre van szükség, aki mindenkinek a bizalmát bírja.

– Van ilyen?

– Reméljük, hogy most lesz. Mert most választottunk. Én korábban mindig akkor kerültem irányító feladatkörbe, amikor zilált helyzet volt az MDF-en belül. Így volt 1990 január-februárjában, aztán sikerült megnyernünk a választást, de ez nagyon sok ember munkájának, egy más történelmi helyzetnek is az eredménye. Aztán a taxisblokád idején jött az új válság, majd 1991-92-ben sikerült kihúzódnom, de a Csurka-dráma újra előtérbe telt, és valójában okozott nekem is sérüléseket, hiszen engem igen gyakran azonosítottak a csurkai írás számomra elfogadhatatlan részével, amelyhez semmi közöm nem volt.

– Most újból azt rebesgetik, hogy az MDF és a Csurka vezette MIÉP fuzionálni fog...

– Semmi közünk nincs egymáshoz. Biztos vannak az MDF-en belül olyan csoportosulások, amelyek akár személyemet, akár az elnökség más tagját próbálják kiszorítani, és az MDF-en kívül is vannak ilyenek, az biztos.

Lezsák Sándor: „Irdatlan mennyiségű munka nehezített ránk”

